

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA

fremsat den 9. februar 1988 *

Høje Domstol.

1. Efter at Europa-Parlamentet havde konstateret, at tjenestemanden Lise Clasen i perioden 13. januar 1982 — 1. august 1985 havde været fraværende i 542 dage på grund af sygdom, meddelte det hende ved skrivelse af 4. oktober 1985 fra direktøren for personale og velfærdstjeneste, at man havde besluttet at indlede proceduren i henhold til artikel 78 i Vedtægten for Tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og anmodede hende om at udpege den læge, som skulle repræsentere hende i invaliditetsudvalget, jfr. artikel 7 i bilag II til vedtægten.
2. Sagsøgeren udpegede Dr. J. Christophersen, Danmark, som medlem af invaliditetsudvalget, mens Europa-Parlamentet udpegede Dr. L. Fettmann; ved skrivelse af 28. november 1985 anmodede Europa-Parlamentet Dr. Fettmann om at sætte sig i forbindelse med Dr. Christophersen med henblik på at udpege den tredje læge og således sikre, at udvalget kunne fungere.
3. I overensstemmelse med vedtægtens artikel 78 fik invaliditetsudvalget til opgave — som det fremgår af de førnævnte skrivelser — at fastslå, om sagsøgeren var ramt af vedvarende invaliditet, som måtte anses for fuldstændig, og medførte, at hun var ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i sin stillingsgruppe.
4. Ved skrivelse af 6. december 1985 meddelte Dr. Fettmann Dr. Christophersen navnet på det tredje medlem af invaliditetsudvalget, Dr. Palgen, og indkaldte Dr. Christophersen til et møde den 12. december 1985. Den 9. december meddelte Dr. Christophersen imidlertid Dr. Fettmann, at hun ikke rådede over nyere oplysninger om sagsøgerens sundhedstilstand, men at denne havde bestilt tid til den 19. december; herefter tilsendte Dr. Christophersen den 6. januar 1986 Europa-Parlamentet en lægeerklæring, hvori hun som konklusion anbefalede, at der tildeltes invalidepension. Dr. Fettmann indkaldte herefter til et nyt møde, der skulle afholdes den 17. februar 1986. Mødet afholdtes dog uden deltagelse af Dr. Christophersen, der skriftligt havde meddelt Dr. Fettmann, at hun ikke var i stand til at tage til Luxembourg på den nævnte dato. De to i mødet deltagende læger udfærdigede herefter en rapport, som de begge underskrev, og de konkluderede, at sagsøgeren hverken var ramt af permanent eller midlertidig invaliditet.
5. Under hensyn til udvalgets konklusioner pålagde Europa-Parlamentets administration ved skrivelse af 3. marts 1986 sagsøgeren omgående at genoptage arbejdet.
6. Det var denne beslutning, som udløste de i vedtægtens artikel 60 omhandlede tjenstlige følger, som blev påklaget af sagsøgeren; klagen blev afvist af administrationen, og sagsøgeren har derfor anlagt nærværende sag. Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at der sker annullation af pålægget om at genoptage arbejdet, der ifølge hendes opfat-

* Oversat fra portugisisk.

telse er baseret på en rapport fra et invaliditetsudvalg, hvis sammensætning og funktion var behæftet med grove mangler; sagsøgeren har følgelig endvidere nedlagt påstand om, at hendes tilfælde forelægges et nyt invaliditetsudvalg, at der sker udbetaling af den efter hendes mening forfaldne løn med moranter, samt at sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

7. Europa-Parlamentet har i svarskriftet principalt nedlagt påstand om afvisning med den begrundelse, at sagsøgeren savner søgsmålsinteresse.

8. Jeg skal herefter tage stilling til dette spørgsmål.

A — Formaliteten

9. Ifølge Europa-Parlamentet udspringer sagen ikke af en ansøgning om invalidepension, som er afslået af ansættelsesmyndigheden, men blot af en af denne indledt procedure med det formål at afgøre, om sagsøgerens fravær — med henblik på en eventuel anvendelse af foranstaltningerne i henhold til vedtægtens artikel 60 — var berettiget af lægelige grunde.

10. En almindelig lægeundersøgelse havde herved været tilstrækkelig, men ansættelsesmyndigheden foretrak i overensstemmelse med god forvaltningsskik at gå frem efter den i vedtægtens artikel 59 fastsatte procedure for at få fastslået, om den pågældende tjenestemand burde have invalidepension. Selv om den procedure, man herefter fulgte, måtte være behæftet med fejl, når henses til artiklerne 7 ff. i vedtægtens bilag II, ville dette således højst kunne berøre gyldigheden af en eventuel beslutning om fastsæt-

telse af sagsøgerens invaliditetsgrad, jfr. vedtægtens artikel 78, men ikke gyldigheden af den eneste beslutning, der konkret blev truffet, nemlig om at pålægge sagsøgeren at genoptage arbejdet, da det ikke antoges, at hendes helbredstilstand kunne begrunde det forlængede fravær.

11. Herefter har sagsøgeren efter Parlamentets opfattelse ingen søgsmålsinteresse, da en annullation af den fulgte procedure ikke vil kunne have nogen som helst virkning på den trufne beslutning.

12. Jeg mener ikke, at Parlamentet med føje kan gøre problemet til et formalitetsspørgsmål.

13. Den af sagsøgeren anfægtede beslutning er det pålæg om at genoptage arbejdet, som er indeholdt i Europa-Parlamentets forvaltningsakt af 3. marts 1986. Da en sådan akt kan indeholde et klagepunkt i forhold til sagsøgeren, har hun derfor interesse i at anfægte dens lovlighed (vedtægtens artikel 91, stk. 1), hvis der er mulighed for, at Domstolens afgørelse kan ændre den trufne beslutning. Et andet spørgsmål er, om man skal følge de anbringender, som sagsøgeren har fremført til støtte for søgsmålet.

14. Jeg finder det utvivlsomt, at beslutningen i skrivelsen af 3. marts frembyder de kendetegn, der karakteriserer en akt indeholdende et klagepunkt, og beslutningen kan derfor gøres til genstand for et søgsmål. Den pågældende skrivelse indeholder nemlig (trods den anvendte høflighedsformular) et klart og præcist pålæg om, at sagsøgeren *omgående* skulle genoptage arbejdet. Europa-Parlamentets pålæg berørte straks sagsøgerens retlige situation, idet en manglende efterkommelse af pålægget indebar over-

gang fra en situation med berettiget fravær på grund af sygdom til en situation med ubegrundet fravær, og de hermed forbundne *alvorlige følger* (finansielle og disciplinære). Det ses ikke, at sagsøgeren burde være forpligtet til at afvente disse følger, hvoraf nogle, jfr. artikel 60, er automatiske, før hun anlagde sag.

15. Som det fremgår af selve skrivelsen, var administrationens beslutning baseret på invaliditetsudvalgets konklusioner. Ved at anfægte lovligheden af dette udvalgs nedsættelse og funktion har sagsøgeren således anfægtet lovligheden af den retsakt, som konklusionerne støttedes på.

16. Såfremt Domstolen måtte finde disse argumenter relevante, vil sagsøgeren befinde sig i en anden retlig situation end den, der ville foreligge, såfremt hun ikke havde anlagt sag.

17. Det kan også siges, at sagsøgeren har en retlig interesse i at handle på grund af de følger, som Domstolens dom vil få for hendes retsstilling, såfremt hun ved dommen får medhold i sine påstande¹.

18. Jeg skal derfor foreslå, at afvisningspåstanden ikke tages til følge.

B — Realiteten

19. Efter at have drøftet sagens formalitet skal jeg gennemgå holdbarheden af de

¹ — Jfr. dom af 2. juli 1969, 20/68, Pasetti mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 63.

fremførte søgsmålsgrunde og argumenter; lad os altså gå i gang med sagens realitet.

20. Nuvel, i denne henseende mener jeg ikke, at sagsøgerens synspunkt er bæredygtigt. De af sagsøgeren fremførte søgsmålsgrunde og argumenter står ikke i et sådant forhold til den anfægtede beslutning, at de kan føre til det ønskede resultat.

21. Hendes søgsmålsgrunde og argumenter kan højst have virkninger for en beslutning, som imidlertid ikke er blevet truffet: Tildeling eller nægtelse af tildeling af en invalidepension i henhold til vedtægtens artikel 78. Den faktisk trufne og anfægtede beslutning — som kun kan udløse de følger, der er omhandlet i vedtægtens artikel 60 — er ganske vist vedtaget af ansættelsesmyndigheden i henhold til den i artikel 78 omhandlede procedure, men den havde kunnet vedtages i en procedure, der frembyder langt mindre garantier. Dette indebærer, at kun såfremt manglerne ved den fulgte procedure giver sagsøgeren mindre garantier end dem, der er forbundet med den normalt anvendte procedure for vedtagelsen af en beslutning som den anfægtede, vil dennes gyldighed kunne drages i tvivl; dette kan for eksempel være tilfældet, hvis der rejses indsigelser mod de lægelige kvalifikationer hos de personer, som tager stilling til lovligheden af fraværet.

22. Dette er imidlertid ikke tilfældet i den foreliggende sag.

23. Beslutningen ville have været forskriftsmæssig med en hvilken som helst lægelig undersøgelse foranstaltet af institutionen (vedtægtens artikel 59, stk. 1), eller, med

andre ord, med en undersøgelse foretaget af kun én læge, udpeget af sagsøgte. I det foreliggende tilfælde indebar den omhandlede undersøgelse — foruden den af sagsøgte udpegede læge — deltagelsen af en anden læge, og der toges hensyn til den erklæring, som var fremsendt af den af sagsøgeren udpegede læge.

24. Til grund for den anfægtede beslutning lå der således en procedure til kontrol af begrundelsen for sygefravær, som frembød langt større garantier end fastsat i de gældende retsforskrifter.

25. Efter min opfattelse er de mangler, der er påberåbt vedrørende invaliditetsudvalgets nedsættelse og funktion, irrelevante, da de ikke kan berøre gyldigheden af den anfægtede beslutning. Domstolen har da også tidligere fastslået, at »en fejlagtig fremgangsmåde... som hovedregel kun [kan] medføre hel eller delvis annullation af en afgørelse, hvis det godtgøres, at den kunne have fået et andet indhold, hvis fejlen ikke var begået«².

26. Hvis man imidlertid måtte mene, til forskel fra den fremførte opfattelse, at ansættelsesmyndigheden, skønt den ikke var forpligtet til at følge artikel 78, dog blev forpligtet til at følge de regler, der gælder for denne procedure, nu den var indledt, så bliver det også nødvendigt at tage stilling til holdbarheden af sagsøgerens forskellige søgsmålsgrunde.

27. Dette skal jeg gøre rent subsidiært.

1) *Tilsidesættelse af artikel 7, første afsnit, tredje led, i bilag II til vedtægten*

28. Ifølge sagsøgeren blev den tredje læge i invaliditetsudvalget ikke udpeget efter aftale med den af sagsøgeren udpegede læge, hvilket er i strid med ovennævnte bestemmelse.

29. På dette punkt er parternes forklaringer modstridende. Parlamentet har anført (bilag C til replikken), at sekretæren i Parlamentets lægetjeneste kontaktede sagsøgerens læge og oplyste denne om proceduren for udpegelse af den tredje læge, hvortil det var nødvendigt at opnå samtykke fra sagsøgerens læge. Derimod har sagsøgeren benægtet, at hendes læge nogensinde er blevet oplyst om proceduren til udpegelse af den tredje læge, hvorfor sagsøgerens læge aldrig har givet samtykke til valget af Dr. Palgen (bilag 17 til replikken). Ifølge sagsøgeren har indholdet af skrivelsen af 6. december 1985 bibragt Dr. Christophersen den opfattelse, at udpegelsen af den tredje læge var et fuldbyrdet forhold, hvorpå hun ikke kunne have nogen som helst indflydelse.

30. Jeg mener ikke, at sagsøgerens argumentation kan lægges til grund.

31. For det første har den af sagsøgeren udpegede læge (bilag 17) selv erklæret at være blevet oplyst om proceduren ved nedsættelse af invaliditetsudvalget, navnlig for så vidt angår kravet om, at parternes læger efter fælles aftale skal udpege den tredje læge. På trods heraf fremførte sagsøgerens læge ikke nogen som helst indsigelser i den korrespondance, som hun efter skrivelsen af 6. december 1985 udvekslede med den af sagsøgte udpegede læge.

2 — Dom af 23. april 1986, 150/84, Bernardi mod Parlamentet, Sml. s. 1375, præmis 28; jfr. endvidere dom af 29. oktober 1980, forenede sager 209 til 215 og 218/78, Van Landewyck mod Kommissionen, Sml. s. 3125, 3239, præmis 47.

32. Sagsøgeren selv var fuldt ud oplyst om den procedure, der skulle følges, ikke blot fordi det var muligt for hende at have reelt kendskab til vedtægtens bestemmelser, men også på grund af de nødvendige præciseringer, som var blevet meddelt hende i skrivelser af 4. oktober 1985 fra Europa-Parlamentet. Også efter at have modtaget skrivelser af 6. december havde Dr. Christophersen personlig kontakt med sagsøgeren, idet hun undersøgte denne i forbindelse med juleferien; Dr. Christophersen havde således haft mulighed for at få oplysninger om den procedure, der skulle følges, såfremt der ikke forelå fælles aftale om udpegelse af den tredje læge.

33. Under disse omstændigheder, og uafhængig af troværdigheden af Europa-Parlamentets forklaringer om de oplysninger, der blev tilstillet den af sagsøgeren udpegede læge, må det antages, at denne, der ikke havde modsat sig valget af den af Dr. Fettmann angivne læge, accepterede udpegelsen.

34. Da sagsøgeren ikke på mindste måde, således som det er nødvendigt, har godtgjort sine anbringender, kan dette anbringende ikke tages til følge.

2) *Tilsidesættelse af artikel 7, tredje afsnit, i bilag II til vedtægten*

35. Ifølge sagsøgeren har Dr. Fettmanns adfærd berøvet hende og hendes læge muligheden for at udskyde den tredje læge, og har afskåret hende fra muligheden for at anmode Domstolens præsident om at udpege den tredje læge, jfr. bestemmelserne i artikel 7, tredje afsnit, i bilag II til vedtægten.

36. Dette anbringende er snævert forbundet med det foregående, og jeg mener at de samme grunde, som førte mig til den antagelse, at førstnævnte ikke kunne tages til følge, også må føre til, at dette nye anbringende ikke kan lægges til grund.

37. Herefter er sagsøgerens anbringende om, at hun først fik kendskab til udpegelsen af Dr. Palgen under invaliditetsudvalgets møde den 17. februar 1986, irrelevant, især når det tages i betragtning, at sagsøgeren blev undersøgt i december 1985 af Dr. Christophersen, som allerede på dette tidspunkt havde fuldt kendskab til identiteten af den tredje læge, der var foreslået af Dr. Fettmann.

3) *Dr. Christophersens fravær under invaliditetsudvalgets møde*

38. Ifølge sagsøgeren antog Dr. Christophersen, at hendes tilstedeværelse under mødet den 17. februar ikke var påkrævet, så meget desto mere, som der ikke herunder ville blive truffet nogen afgørelse.

39. Det fremgår imidlertid klart af skrivelser af 30. januar 1986 fra Dr. Fettmann til Dr. Christophersen (bilag 9 til stævningen), at der under mødet, der var fastsat til den 17. februar, ville blive udfærdiget en rapport, og Dr. Christophersen oplystes om, at såfremt hun ikke måtte være enig med de andre lægers konklusion, skulle hun ikke underskrive rapporten. Det er derfor mildest talt overraskende, at sagsøgeren hævder, at hendes læge var uvidende om, at der ville blive truffet nogen som helst afgørelse under et sådant møde.

40. På den anden side anføres det i samme skrivelse, at sagsøgerens læge ikke behøvede at være personligt til stede under mødet.

41. Denne konstatering rejser det mere vanskelige spørgsmål, om et invaliditetsudvalg gyldigt kan træffe beslutning i et møde, hvor ikke alle dets medlemmer er til stede, og derfor, om dets arbejde kan afvikles skriftligt.

42. Jeg ser imidlertid ingen som helst grund til, at invaliditetsudvalget ikke skulle udføre det arbejde, som det var blevet pålagt, blot på grund af den simple omstændighed, at et af dets medlemmer, som var blevet givet mulighed for at være til stede, ikke ønskede at benytte sig heraf. Det grundlæggende princip om tjenestens kontinuitet er til hinder for en sådan løsning, idet det i modsat fald ville være let at forhale udvalgets arbejde i det uendelige, og således forhindre opfyldelsen af den opgave, som det i henhold til vedtægten var tildelt. Hertil kommer, som Domstolen allerede har fastslået, at et medlem af et invaliditetsudvalg ikke ved at undlade eller nægte at underskrive rapporten kan forhindre anvendelsen af vedtægtens bestemmelser, idet invaliditetsudvalget i tilfælde af uenighed skal træffe afgørelse med flertal³, og af samme grund kan et sådant medlem af udvalget heller ikke hindre anvendelsen af disse bestemmelser ved at nægte at være til stede under det møde, hvor den nævnte rapport skal udarbejdes.

43. Dette forudsætter imidlertid, at der var blevet givet sagsøgerens læge en reel mulighed for at være til stede. Da denne er bosat

i udlandet, ville den naturlige løsning have været, at der blev foreslået andre alternativer, således at hun havde haft mulighed for at vælge den dato, der bedst passede hende.

44. Det er tvivlsomt, om dette skete i det foreliggende tilfælde. Dr. Christophersen blev foreslået en første dato — den 12. december 1985 — som hun ganske forståeligt afslog, da hun fandt det nødvendigt at undersøge sagsøgeren.

45. Herefter, og uden nogen som helst valgmulighed, blev Dr. Christophersen indkaldt til et møde den 17. februar 1987. Og ikke alene undlod man at give hende mulighed for at foreslå en dato, der passede hende — hvad der ville være normalt, når man kommer fra udlandet for at deltage i et møde — men hun blev i sidste ende tilskyndet til at undlade at give møde, idet det oplystes, at det ikke var nødvendigt, at hun personligt var til stede.

46. Jeg mener, at en sådan oplysning ikke er på sin plads og er egnet til at fremkalde fejltagelser, da arbejdet i et kollegialt organ, således som det er tilfældet med et invaliditetsudvalg, i princippet forudsætter, at der afholdes møder mellem dets medlemmer. Selv om de rent lægevidenskabelige fakta er objektive, er det klart, at diagnosticeringen og så meget mere konklusionerne kan være indbyrdes afvigende, såfremt de gøres til genstand for en kontradiktorisk drøftelse mellem udvalgets medlemmer. Ifølge protokollet var de tre lægers diagnoser den samme, mens de alene fremsatte forskellige konklusioner. Der er imidlertid intet, der garanterer, at man ville være nået til det samme resultat, såfremt de tre lægers resultater var blevet direkte konfronteret.

47. Da der ikke var foretaget alt, hvad der normalt ville være påkrævet, for at mødet i

3 — Jfr. dom af 12. marts 1975, 31/71, Gigante mod Kommissionen, Sml. s. 337; dom af 9. juli 1975, 42 og 62/74, Velozzi mod Kommissionen, Sml. s. 871; dom af 16. december 1976, 124/75, Perinciolo mod Rådet, Sml. s. 1953; dom af 21. maj 1981, 156/80, Morbelli mod Kommissionen, Sml. s. 1357; dom af 23. april 1986, Bernardi mod Parlamentet, nævnt ovenfor.

invaliditetsudvalget kunne finde sted, og når henses til den adfærd, der er udvist af sagsøgtens tjenestegrene og repræsentanter, som kunne fremkalde en vildfarelse hos sagsøgerens læge med hensyn til nødvendigheden af hendes tilstedeværelse, mener jeg ikke, at man kan antage, at konklusioner i en lægelig rapport, der er udfærdiget under sådanne omstændigheder, er gyldige.

48. Jeg mener ikke, at det i så henseende har nogen betydning, når sagsøgte har henvist til, at artikel 8 i bilag II til vedtægten pålægger tjenestemanden at afholde det ekstrahonorar, der er forbundet med valget af en læge, der ikke bor på tjenestestedet, med undtagelse af udgifter til transport. Om end denne bestemmelse måtte have et afskrækkende formål, omhandler den ikke spørgsmålet om lægens tilstedeværelse under invaliditetsudvalgets møde, men valget af en læge, der er bosat uden for tjenestemandens tjenestested, og som nødvendigvis må rejse for at deltage i møderne, hvilket er forbundet med forøgede omkostninger. Jeg mener heller ikke, at der skal lægges særlig vægt på de argumenter, som Europa-Parlamentet har fremført vedrørende den forskellige affattelse af de i vedtægten bilag II indeholdte artikler.

4) *Om rådslagningerne i invaliditetsudvalget var ulovlige på grund af manglende quorum*

49. Under henvisning til danske forvaltningsretlige principper har sagsøgeren anført, at overholdelsen af *quorum* i nævn bestående af 3 medlemmer forudsætter, at de alle er til stede.

50. Det rejste problem er i sidste ende det samme, som er omhandlet i førnævnte anbringende, og bør derfor afgøres på samme måde.

51. Da det i princippet påhviler udvalget at holde møde med deltagelse af alle dets medlemmer, vil et af disses fravær, såfremt det i det mindste delvis skyldes administrationens adfærd, forhindre, at udvalget lovligt kan foretage rådslagninger.

5) *Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 2, i bilag II til vedtægten*

52. Ifølge sagsøgeren blev hun ved personaleledertørens skrivelse af 4. oktober 1985 meddelt en frist på en måned til at udpege en læge, hvilken frist ikke er omhandlet i artikel 7 i bilag II til vedtægten, hvorfor nedsættelsen af invaliditetsudvalget allerede fra begyndelsen var behæftet med en retlig mangel.

53. Der er imidlertid ikke nogen begrundelse for dette argument. Den fastsatte frist var rimelig og gjorde det muligt for sagsøgeren uden nogen vanskelighed at udpege sin læge. Desuden har sagsøgeren undladt at klage over fastsættelsen af denne frist, heller ikke i skrivelserne af 21. april 1986 (bilag 13 til stævningen), hvorfor det må antages, at hun stiltiende accepterede den. Såfremt der har foreligget en formmangel, vil den altså være afhjulpet.

54. Det drejede sig i øvrigt om en simpel ordensfrist, som Europa-Parlamentet med hjemmel i princippet om en ordentlig forvaltning med føje kunne fastsætte for, at invaliditetsudvalgets arbejde ikke forhaledes, da vedtægten tier på dette punkt.

55. Jeg mener derfor ikke, at der foreligger nogen som helst mangel, hvorfor heller ikke denne søgsmålsgrund kan lægges til grund.

6) *Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 78*

56. Ifølge sagsøgeren kræver artikel 78, at invaliditetsudvalget skal fastslå, at tjenestemanden er ramt af vedvarende invaliditet, som anses som fuldstændig, og medfører, at den pågældende er ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i sin stillingsgruppe. Imidlertid var der i den konklusion, som to af udvalgets læger (Dr. Fettmann og Dr. Palgen) nåede til, og hvorefter sagsøgeren ikke var ramt af nogen som helst invaliditet, hverken midlertidig eller permanent, ikke taget hensyn til arten af hendes arbejde.

57. Der er imidlertid klart, at vurderingen af invaliditeten i lyset af de funktioner, som

udføres af tjenestemanden, kun er nødvendig, hvor det drejer sig om delvis invaliditet. Kun i sådanne tilfælde er det nødvendigt at afgøre, om invaliditeten medfører, at det i det enkelte tilfælde er umuligt at udføre bestemte funktioner.

58. I det foreliggende tilfælde var konklusionen imidlertid, at sagsøgeren ikke lider af nogen som helst form for invaliditet, hverken total eller delvis. Det ville derfor i et sådant tilfælde være overflødigt at fastslå, at sagsøgeren var egnet til at udføre de funktioner, som svarede til en stilling i hendes stillingsgruppe, nemlig C 3/C 2.

59. Heller ikke dette anbringende kan derfor lægges til grund.

C — Sammenfatning

60. Efter min gennemgang af sagsøgerens forskellige søgsmålsgrunde mener jeg, at kun anbringendet vedrørende Dr. Christophersens fravær fra invaliditetsudvalgets møde kan føre til annullation af den anfægtede beslutning, såfremt det efter omstændighederne måtte være nødvendigt at overholde bestemmelserne vedrørende et sådant udvalg for gyldigt at kunne træffe den anfægtede beslutning.

61. Jeg mener imidlertid ikke, at eventuelle mangler ved udvalgets nedsættelse og funktion kan have påvirket den anfægtede, faktisk vedtagne beslutning.

62. Af de anførte grunde foreslår jeg, at sagsøgte frifindes, og at der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til procesreglementets artikler 69 og 70.